

A “BELLA OTERO”

GONZALO REINOSO LORIGA

2º F

A "BELLA OTERO"

Agustina Otero Iglesias, logo coñecida como Carolina Otero e a "Bella Otero", naceu na parroquia de San Miguel de Valga (Pontevedra), no ano 1968.

A súa infancia estivo marcada pola miseria. A súa nai era solteira, e adicábase a recoller e vender piñas do monte. Tiña escasos recursos para poder manter aos seis fillos que tiña.

Cando tiña 11 anos, foi brutalmente violada.

Este suceso marcará á súa

Agustina case perde a súa vida, e por riba tivo que aguantar as faladurías e que a sinalaran co dedo, como si ela fose a culpable en lugar de ser a vítima.

Non puido soportar esta presión e, con 14 anos, decide fuxir da fame e dese ambiente que a asfixiaba.

A partir de aí, poñerá todo o seu empeño en reinventarse a sí mesma, deixando atrás un pasado que quizais a atormentaba.

Desenvolverá diferentes traballos e acabará sacando partido á unha das súas cualidades máis destacadas: **a súa beleza.**

Acentuando o seu exotismo e aproveitando o desexo que despertaba nos homes, foi labrando o seu triunfo como bailarina, cantante e actriz.

Triunfa en Nova York, París ...Será a estrela do célebre Folies-Bergère, e acabará convertíndose en toda unha icona da chamada "Belle Époque"

O seu éxito foi recollido na prensa da época, tamén por algún xornal español, coma o ABC.

Levantou grandes paixóns entre os homes. Reis, aristócratas, políticos e millonarios ríndense aos seus pés.

O empresario Ernest Junkers, o seu gran trampolín para o éxito.

Kaiser Guillermo

O Tsar Nicolás II

Leopoldo II de Bélxica

Afonso XIII

O Conde Güel, que lle presentará a Gaudí.

O político francés Aristide Briand

O millonario americano Cornelius Vanderbilt.

Ernest Junkers acabará suicidándose polas infidelidades da "Bella Otero", e non será o único. Verdade o esaxeración, acabará co alcume de

sirena dos suicidas

A “ Bella Otero” tamén chamou a atención de numerosos artistas.Toulouse-Lautrec inmortaliza á bailarina nun dos seus cadros que se conserva no museo de Albi.

Renoir realizará o seu retrato, e tamén se di que o seu corpo chegou a inspirar algunhas das figuras da “ Sagrada Familia” de Gaudi.

Inspira tamén un poema do poeta cubano José Martí, titulado “ **A bailarina española**”

Co seu talento para levantar paixón alí por onde vai, logra introducirse na alta sociedade e chegará a acumular unha gran fortuna e unha gran cantidade de valiosísimas xoias.

Defensora da súa independencia,permaneceu solteira . A seguinte frase podería resumir a súa filosofía de vida

“Ninguén pertence a ninguén; o mesmo que co mar, unha é distinta cada vez, en cada ola do desexo”.

Aos 46 anos decide retirarse e ocúltase en Niza, procurando non ser fotografiada. Tal vez para non destruír o seu propio mito.

Xa non lle queda nada da súa gran fortuna que foi dilapidando nos casinos de Montecarlo e Niza.

En Niza morrerá aos 97 anos, soa e na miseria.

No seu testamento lémbrouse das súas orixes e quixo deixar o que tiña (609 francos) ás xentes máis pobres da súa Valga natal.

Na actualidade, o seu pobo está a recuperar a memoria dunha das súa veciñas máis notables.

Estatua e Casa-museo.

Aquí remata a apaiçoante historia dunha muller que soubo reinventarse para sobrevivir, que acadou o triunfo ao tempo que se relacionaba cos homes máis poderosos e influentes do momento e que participou na cultura da época e inspirou a artistas relevantes .

Unha muller fiel a si mesma, que soubo deixar a un lado os prexuízos da época que lle tocou vivir, que soubo aproveitar as escasas oportunidades que a sociedade deixaba ás mulleres para construír desde a nada todo un mito. Desafortunadamente, ese mesmo mito, acabará condenando á nosa protagonista á soidade .

El alma trémula y sola
Padece al anochecer:
Hay baile; vamos a ver
La bailarina española.

Han hecho bien en quitar
El banderón de la acera;
Porque si está la bandera,
No sé, yo no puedo entrar.

Ya llega la bailarina:
Soberbia y pálida llega:
¿Cómo dicen que es gallega?
Pues dicen mal: es divina.

Lleva un sombrero torero
Y una capa carmesí:
¡Lo mismo que un alelí
Que se pusiése un sombrero!

Se ve, de paso, la ceja,
Ceja de mora traidora:
Y la mirada, de mora:
Y como nieve la oreja.

Preludian, bajan la luz
Y sale en bata y mantón,
La virgen de la Asunción
Bailando un baile andaluz.

Alza, retando, la frente;
Crúzase al hombro la manta:
en arco el brazo levanta:
Mueve despacio el pie ardiente.

Repica con los tacones
El tablado zalamera,
Como si la tabla fuera
Tablado de corazones.

Y va el convite creciendo
En las llamas de los ojos,
Y el manto de flecos rojos
Se va en el aire meciendo.

Súbito de un salto arranca:
Húrtase, se quiebra, gira:
Abre en dos la cachemira,
Ofrece la bata blanca.

El cuerpo cede y ondea;
La boca abierta provoca;
Es una rosa la boca:
Lentamente taconeá.

Recoge, de un débil giro,
El manto de flecos rojos:
Se va, cerrando los ojos,
Se va, como en un suspiro...

Baila muy bien la española;
Es blanco y rojo el mantón:
¡Vuelve, fósca a su rincón
El alma trémula y sola!

Video

http://youtu.be/aVi8Pf1s_eU

FONTES:

Wikipedia

<http://www.culturagalega.org/album/detalle.php?id=53>

http://josemarti.org/jose_marti/obras/poesia/versossencillos/12elalmatremulaysola.htm